

N'és un fet reiteradament comprovat: de entre totes les forces que governen el nostre comportament (i per tant, el nostre pensament), la inèrcia ocupa un lloc de privilegi. Uns menys que d'altres, tothom patim l'influència d'aquesta força arrasadora que ens fa créixer la por de deixar una feina que no ens satisfà, de canviar de ciutat, de dir que no. O que sí.

La rutina es fa dolça, amb el pas del temps: s'ens acomoda el cos al que fem una i altra vegada, i així la vida fa menys de mal. Trobem un refugi de la incertesa en fer-nos a una rutina.

De tant en tant, però, és un exercici de salut física i espiritual imposar-nos canvis a la nostra vida, encara que siguin petits. Amb això no vull dir renunciar a la perseverància, que és el camí a totes les coses, més aviat és a la repetició al que hem de renunciar. Quan ens guanya la repetició és perquè hem perdut els sentits, la intenció y la llibertat en fer el que fem. com si fos un altre el que fa, el que viu. La repetició és una mort petita.

Com una manera de fer honor a la vida, d'estar desperts, podríem dedicar un dia de aquest estiu a tastar coses noves, des de fer una activitat que mai se'ns hauria acudit fer, fins a sentir amb atenció una música que mai no hem sentit. Al cap i a la fi, la vida és avui.

Salut i alegria